

## SOL ROGENC

Seia sobre els muntells vora l'erm, com solia fer en les situacions que requerien un balanç més acurat. El sol, distant, filtrada la seva llum pel tòrrid i rogenic horitzó, aconseguia encara acariciar la meua cara, bruna i suada, únic consol. Les mans, forjades entre estelles, càvecs i arpiots, falçs i dalles, raïen recolzant-me fortes mentre acariciaven la sorra fina.

-N'estàs segur? – les mateixes preguntes que m'assetgen ara.

El pare era bondadós amb els que l'envoltaven i orgullós del seu fill. Però, pobre home, només el preocupaven la terra i la collita. Mai havia entès que aquell petit món en que es movia no es trobava aïllat de la resta; per ell imaginar una altra vida no transcendiria més enllà de les brolles d'esbarzers al marge del camp. Un simple joc.

-I si no tornes? – la veu interior – Ho hauré intentat.

La mare, patidora, sí que n'era conscient. Però era una dona. Ella sabia que s'atansaven inestabilitats, sabia que el país trontollava des del cor de les seves terres. Però era una dona. Coneixia la tendresa amb la que una mare acaricia el seu fill acabat de néixer, en ella es contreïa l'ancestral instint de protegir els seus fills. A pleret conversàvem vora les sitges, mentre feinejàvem sota els gal·lers: --Imagini's mare...-- li deïa jo. --Ho conec fill – i somreïa – però jo sóc una dona i pocs m'han escoltat mai-- i ja era gran.

-És ràbia el que et mou? Només sembraràs venjança – judici moral – No, tan sols faré justícia.

Els treballs de la sembra m'havien esgotat durant la setmana i les celebracions i el reguitzell de convidats que em desitjaven l'enhorabona desfilaven dins el meu cap, un darrere l'altre, ara amb paraules dignificants adés amb una encaixada de mans, ara saludant la mare adés oferint-me un petit present...– Avui faig divuit anys – em repetia, però no aconseguia que les flors recollides a la portalada, ni les cortines de punt d'allò més blanques, ni els confits ufanosos que devien restar sobre la taula em semblessin formar part d'un grotesc espectacle injustificat des del punt on els pensaments em prenién.

-Mercè!!! Germaneta meua!!! Què t'ha passat? -- Seia arraulida al marge de l'hort amb el cap cot i es cargolava a terra; la roba feta parracs –Miquel... -la cara plorosa i les mans tremoloses sobre els genolls, el cotxe dels oficials s'esvaïa rere el turó.

La fúria m'arrabassa, ans el seny em mena. -Mare; me'n vaig... a la guerra! Aquí li deixo la meua levita – en to serè. -Pare, prengui la meua aixada, que me'n vaig... a la guerra! – amb cert neguit. -Amor, me'n vaig... a la guerra! – amb la veu trencada. -Mercè! no ploris, me'n vaig... a la guerra!!! – entre plors, mentre m'adonava que ja feia molts anys que m'havia consolidat com a home.